

**[Svend Nielsen.]**

ærede Medlemmer har f. Eks. fremhævet, at det ikke er uden Værdi, at man tager Spørgsmaalet om de unge Menneskers Beskæftigelse i Fritiden op til Drøftelse inden for Hærkommandoen og naturligvis i Forbindelse med Krigsministeriet. Jeg anser det for et Problem af allerstørste Betydning. Det er en Side af Sagen, som man har vist saa godt som ingen eller i hvert Fald meget ringe Opmærksomhed herhjemme hidtil. Vi har nu igennem de senere Aar bemærket, hvordan man ude omkring i andre Lande har forstaaet, at der her er et Arbejde, som under ingen Omstændigheder bør forsømmes. Man har herhjemme overladt dette Arbejde til Kræfter, som ikke direkte har haft Forbindelse med Hæren — jeg tænker her paa de forskellige Hjem, som uden Tvivl har gjort et godt Stykke Arbejde og har gjort det af et ærligt Hjerte, men det alene slaar ikke til. Jeg ser saadan paa det, at man under Krigsministeriet eller under selve Hæren bør oprette et særligt Organ, der beskæftiger sig med Spørgsmaalet om at faa tilrettelagt de unge Menneskers Fritid paa en fornuftig Maade, give dem Underholdning af forskellig Art og paa forskellige Omraader give dem Lejlighed til Udvikling og Uddannelse under de Former, som det nu engang er muligt. Jeg tror ligeledes, at det vil være af Betydning, at man tilrettelægger dette Arbejde i den mest intime Forbindelse med selve Mandskabet, saaledes at der bliver en frugtbringende Vekselvirkning mellem de Folk, der skal beskæftige sig med dette nødvendige Arbejde, og de Interesser, som rører sig iblandt Mandskabet.

Nu er det jo ikke Hærordningens Ændring, vi har til Behandling her, men der er alligevel en Ting til, jeg gerne vil have Lov at fremdrage, ogsaa under Henvisning til, at det er vigtigt, at de Folk, der nu kommer ind, ligesom faar Forstaaelsen af, at det, de gaar ind til, er, om ikke noget helt nyt, saa dog tilpasset den Ændring, der har fundet Sted ogsaa herhjemme. Det gælder Spørgsmaalet om Mandskabets Muligheder for at fremsætte deres Synspunkter over for Befalingsmændene, hvor det drejer sig om uheldige Boligforhold, Madspørgsmaal o. lign. Det er en af de Ting, som tidligere har været fremdraget under Debatterne herhjemme om Ordning af de indre Forhold i Hæren, men det er et Spørgsmaal, som stadig er uløst, og vil man opnaa at faa et virkelig godt Forhold mellem Befalingsmændene, Hærledel-

sen og det menige Mandskab, er man nødt til at tage et vist Hensyn til Mandskabets Ønsker paa de Omraader, hvor man nu engang, ogsaa inden for Hæren, kan tage saadanne Hensyn. Jeg vil i hvert Fald henstille til den højtærede Forsvarsminister, at man ogsaa har Opmærksomheden rettet paa disse Spørgsmaal, for jeg tror, alle er enige om, at der her før i Tiden var Skavanker, som i visse Tilfælde skabte et unødigt Modsætningsforhold mellem Befalingsmænd og menige; kan man gøre noget for at faa udjævnet dette Misforhold, mener jeg, det bør gøres. Man bør sætte ind paa at faa skabt et Organ, hvor igennem Mandskabet kan udtale deres Ønsker og Opfattelser over for de ansvarlige Folk, der har Kommandoen inden for de forskellige Hærafdelinger.

**Hoff:** Af de to foreliggende Lovforslag er det kun Forslaget om Hærens og Søværnets Ordning § 1, Stk. 4, der giver mig Anledning til Bemærkninger. Det er den Paragraf, hvori Forsvarsministeren bemyndiges til at udnævne Befalingsmænd med tilbagevirkende Kraft, fordi de ikke har kunnet udnævnes i den Periode, som ligger efter den 29. August. Dette er en ganske selvfølgelig Retfærdighedshandling. Jeg har det imidlertid ligesom det ærede Medlem Hr. Rager, at jeg ogsaa misforstod den Paragraf, om end paa en anden Maade, da jeg første Gang læste den igennem, idet jeg nemlig ved et flygtigt Gennemsyn mente at finde ud af, at der i den Paragraf var lagt en Bemyndigelse til som en Belønning at udnævne Officerer med en større Anciennitet, saa man f. Eks. kunde sige til en Mand: Nu bliver du udnævnt til Kaptajn med 5 Aars Anciennitet — fordi man erved vilde lette hans Avancement til næste Gang. Noget saadant er der slet ikke Tale om her; men jeg kunde fristes til at ønske, at det havde været saadan. Det var rart at faa lovfæstet en Bemyndigelse, som i særlig Grad kunde bruges til at gøre noget for de Mennesker, der har gjort en ekstraordinær god Indsats for deres Land i den Periode, der er gaaet. Den højtærede Forsvarsminister har ganske vist i saa Henseende gjort en udmærket Begyndelse; men det er stadig mit Indtryk, at der blandt nye Officerer er en vis Ængstelse for, at man for meget vender tilbage til de gamle Forhold igen. Jeg vil derfor endnu en Gang tillade mig at gøre den højtærede Forsvarsminister opmærksom paa dette Problem, og jeg haaber, at han vil kunne fortsætte med lige saa heldig Haand, som han er begyndt.